

JOSEPH DE DÉSIR PROCES

PROCES

Joseph de Désir

I. ONA

Když podíval se na tebe,
hada viděl a strasti.
Která duši ztratila
a padá do propasti.

Marně ruku natáhl
uštknut hadem proradnosti,
již nechtěl chytat volný pád
její marnivosti.

Počestnost svou vsadila,
v oku s ďáblem prohrála.
„Duše tvoje je teď má,
konkubíno spanilá.“

Ztratila glanc, vše šlo v žal.
V srdci stále stesk a svár.
A tma se na ni svalila,
to je lesk a bída kurtizán!

II. TŘETÍ

Hloupý, slepý v koutě stal,
jen pendrekům hold oddával.
Když mu otčím pěstmi matku pral,
věděl a nic nedělal.

Tu zlobu a hněv však v jiné lidi lál,
nešetříc žádné rány, kterou dal.
Tam něco podstrčit, tu něco vzít.
Mindráky chtěl vyléčit.

Žena od něj odešla,
nechtěla mít nýmanda.
A ta troska člověka
i děti své rovněž zapudila.

Hledali se dva takoví.
Komu ještě víc uškodit?
I potkalo se zlo a temno,
semknuli se oba v jedno.

Vymysleli na člověka,
že majetek je už čeká,
o tom pochyb neměli,
když jemu vaz lámali.

Úskoky a intriky,
lhát a plenit začali,
však zapomněli na Boha
ten tomu hold neoddá.

Marně víc se snažili,
sebe v hlubší propast nořili.
Až na okraji společnosti
jenom oni zůstali.

III. ŠTĚNĚ

Napoleonský komplex
však v hlavě nic,
postup byla postel
a ztráta idejí.

Prodat bylo se lehce
a řvát z plných plic,
vždy předcházejíc ji těžce
vcházejíc do dveří.

Budíc staré k životu
jen tam měla úspěchů.
Kariéra zprvu zárná
postupem však časem chladla.

Tak začala brát...
i do úst svých
jména politiků
a také trochu víc.

Kam vítr, tam plášť,
v tom se neměnic.
Upadajíc v bahno
čím dál víc.

Dnes štěká jen, jak starý pes.
V hruď kousaná je štěnětem.
A střelou do tmy mířenou,
hledá září minulou.